

říjen 2017

Postupický občasník / 20 CZK

Slovo úvodem

Ať je na vašem "to do listu" právě spousta položek týkajících se školy, musíte cvičit na housle, čekají vás zkoušky z autoškoly nebo chcete na poslední chvíli prostudovat volební programy, ... momentálně věnujete špetku svého draho-cenného času nám – čtete S!NGL – a to mě těší!
Věřím, že nebudete litovat, jelikož z prvního čísla letošního školního roku sálají poetické dojmy, prázdninová pohoda nebo třeba prsa.

Milé čtenářky, milí čtenáři,
příjemné čtení vám přeje

Aneta Jagschová
šéfredaktorka

4

Pod prsy, za prsy

5

Ranní ptáče bez koláče

6

Výlet do Velké Británie

7

Petra K. - paní z bufetu

8-9

Mami, pojedu stopem

10-11

Ben Bouzid, the "City Boy"

12-13

Smrt krásných mravenců

14

Zvol si svůj říjen

15

Zelený zip pro Spořilov

16-17

Jižní Korea

18-19

Překonat sám sebe

20-21

Studentské volby

22

Pronásledování

23

Postupická křižovka

24-25

Poezie

26-27

Kultura

28

Básníková zpověď

29

Popkulturní přehled

30-31

Němci v domě

32-34

Skotskotrip

S!NGL | říjen 2017

8-9

10-11

32-34

4

18-19

16-17

Pod prsy, za prsy

aneb jak si nás podprsenky omotaly kolem prstu

MARKÉTA MATĚJOVÁ

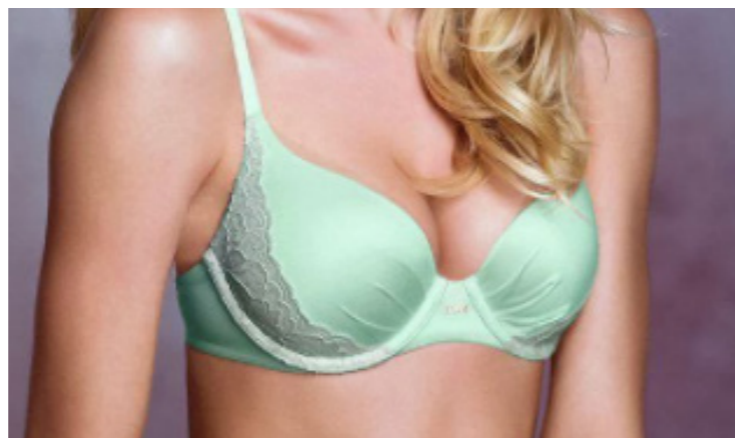
Tvarují nás, podporují, rýsují. S podprsenkami se setkala drtivá většina žen i dívek a dovolím si říct, že i někteří muži. Jsou ovšem ty dva košíčky a pár proužků látky opravdu nutné?

Odpověď pro většinu zní, že je rozhodně potřebujeme. Podprsenky nám přeci ulevují od bolesti zad, dávají našim prsům hezčí tvar a naše bradavky díky nim nejsou vidět. A prý by i měly zabraňovat vytažení prsou, takže bychom i v padesáti měly mít krásná, pevná prsa. No, ne tak docela.

Před pár lety se Jean-Denis Rouillon rozhodl sledovat 320 žen ve věku od osmnácti do třiceti pěti let v průběhu jednoho roku. Všechny tyto ženy po dobu sledování přestaly nosit podprsenky. A výsledek? Po uběhnutí 365 dní měla každá v průměru o 7 milimetrů výš bradavky. Z toho by se dal vyvodit závěr, že odhození podprsenky naopak prsa zpevní. Na druhou stranu se jedná o celkem malý vzorek žen, takže tento závěr nemůžeme brát jako absolutní pravdu. Úplně stejně je to s pomocí od bolesti zad. Nikdy nebylo prokázáno, že by od ní podprsenky ulevovaly.

V průměru má každá Američanka doma devět podprsenek a její britská sousedka jich vlastní ještě o sedm více. Světově se utratí za (ne)potřebnou podporu našich prsou 16 miliard dolarů. Podprsenky jsou prostě byznys.

Dle statistik se ženy bez podprsenky cítí odhalené a náchylnější k verbálnímu či sexuálnímu obtěžování. Přijdou si viděné. Ty odvážné, které ale podprsenky zavrhly, mluví často o emancipaci. Některým se líbí pocit vzdoru, jiným prostě ona příjemná volnost hrudníku. Ať už jsou důvody pro odložení podprsenky jakékoliv, je to volba. To se o jejich nošení říct nedá. V dospívání je podprsenka přijata jako neodmyslitelná součást šatníku. Je to tak však dobře? Nejedná se pouze o společnost vytvořenou a celkem zbytečnou normu? Každý asi odpoví jinak. Ovšem jedno je jasné: nikdo nechce vybočit z davu. Odhodit podprsenku je tedy velice těžké. Proto se ženy a dívky současného světa každý den těší na okamžik, kdy si podprsenku rozepnou.

Vzdát se podprsenky se může zdát těžké. Pro osoby s větším poprsím to může představovat problém, ale existují alternativy. Třeba takové braletky – jsou mnohonásobně pohodlnější a vzdušnější. Nebo třeba nálepky na bradavky, které zase zajišťují, že pod průsvitnějšími svršky není nic vidět.

Ranní ptáče bez koláče

MARTY JANÁKOVÁ

Samozřejmě nevím, jak půjdou články po sobě, ale je mi jasné, že dřív nebo později zjistíte, že oba moje články jsou v tomhle čísle o Spořilově. Teď si možná řeknete: „Ta holka nemá život.“, a budete mít pravdu, haha. Ale když všechno, co potřebuju, mám tady, proč bych se táhla někam předaleko jinam?

Každou sobotu dopoledne od 8 do 12 h se na spořilovském Roztylském náměstí pod kostelem koná takový malý tržník. Ano, je to tam sice malé, ale každý si tam přijde na své. Já osobně začínám sobotní ráno na trhu s čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávou a povidlovým koláčem, který seženete hned v několika stáncích. Potom jdu mamce koupit čerstvé ovoce nebo zeleninu, pstruha, domácí vejce z podestýlek, čerstvé sýry a nějaké to pečivo. No, a když mám chuť na něco sladkého, zamířím

ke svému oblíbenému stánku se zdravými sladkostmi, dýňové muffiny, ovesné cookies atd., a hned potom k sušenému ovoci a oříškům. Nově mě potěšila i paní s domácími těstovinami, má dýňové, celozrnné i veganské. Mňam. Taky se nikdy neubráním a jdu ochutnat medy, sice jsou tam pokaždé ty samé, ale je to zadarmo, tak proč se trochu neupatlat.

Kromě stálých prodávajících se konají i různé akce, soutěže a třeba i live cooking show. Už jsem zažila soutěž o nejlepší nádivku, přehlídku psů a ochutnala několik dobrot od navštěvujících, jako jsou třeba Le Petit Cupcake. U nakupování hraje příjemná jazzová hudba, a někdy dokonce i živá! Co však vás určitě musí přitáhnout, jsou české celebrity. Často se tam totiž objeví Libuše Šafránková nebo Halina Pawlowská, páni. Pořád nejste přesvědčeni? Přijďte se podívat a uvidíte sami!

Výlet do Velké Británie

EMA KALIVODOVÁ A KÁČA SYPĚNOVÁ

Bylo nebylo, 16. září se vydali studenti gymnázia Postupická na výlet. Byla to zdlouhavá a otravná cesta (někteří by mohli vyprávět).

Po patnácti hodinách jsme se konečně dopravili k trajektu. Všichni jsme museli vystoupit a začít vypadat alespoň lehce reprezentativně.

K tomu nám dopomohly hektolitry kafe a čajů ze Starbucks. Když jsme nějak tak zdárně překonali tuto strastiplnou cestu, bylo šest ráno a nám zbývaly už jen dvě hodiny do Londýna. Postupně se všichni začali probouzet a najednou jsme byli na Tower Bridge. Po krátkém výkladu z reproduktorů autobusu jsme vystoupili a vydali se na pěší prohlídku zatím prázdným Londýnem, kde v osm hodin ráno můžete potkat jen desítky nadšených běžců křížující centrum.

Po chvíli nastal velký, náš doposud největší problém. Najít WC. Po zdárném nálezu toalet jsme se vydali na prohlídku St. Paul's Cathedral, kde nás před vstupem všechny prohledali jako velké teroristy. Po spočítání všech studentů (za tři dny už jsme to zvládli pod deset minut), jsme se vydali přes Millenium Bridge do muzea moderního umění TATE. Všichni jsme si museli udělat fotku s řekou a přidat ji na Instagram s hashtagem #londýnjefaktbombej, dále následoval rozchod na oběd, prohlídka muzea, Tower of London, lodi Belfast a rozchod. Poté, v odpoledních hodinách, přišlo to, čeho jsme se všichni obávali nejvíce. Naše nová rodina. První polovina vystoupila o něco dříve na prvním checkpointu, kde už viděli své adoptivní rodiny vyhlížející autobus. Po menších komplikacích a nepřesnostech jsme se zdárně všichni dopravili k rodinám domů a přišla naše velká chvíle oprášit naše znalosti angličtiny.

Druhý den jsme se všichni ráno šťastně setkali v autobuse a česky si vyprávěli první zážitky z večera (někteří měli Araby s vodní dýmkou, jiní Španěly nebo babičku co měla už pravnoučata, rebelskou Amandu a tak dále). Potom jsme se konečně vydali na University of Oxford, kde jsme započali naše univerzitní studium. Po výuce jsme se všichni sešli a vydali jsme se na prohlídku Oxfordu. Po skupinové prohlídce následoval rozchod, v rámci kterého jsme zamířili hlavně do Primarku, Lusche a McDonaldu.

Mimo jiné jsme Anglii navštívili například: Bleinheim Palace, Windsor Castle, Buckingham Palace, Eton College nebo Stradford, kde se největší atrakcí stalo opět nakupování jako všude jinde, tentokrát jsme vybilili Poundland.

V pátek ráno nastalo srdceryvné rozloučení s našimi adoptivními rodinami, které už nejspíše nikdy znovu neuvídíme. Autobusem jsme jeli do Londýna, kde jsme zahájili naši prohlídku jízdou lodí. Poté, co jsme se vydali přímo pod London Eye, shlédli krátké video, vystáli frontu a znovu byli podezřelými teroristy, jsme se konečně dostali na ono Londýnské oko. Pokračovali jsme prohlídkou, tentokrát rušného města, oklikou přes China Town na Trafalgar Square, kde následoval další rozchod v duchu posledních nákupů a házení drobných místním pouličním umělcům.

No a bylo to tady, konec našeho krásného týdne ve Velké Británii. Poslední počítání a šťastné shledání s naším autobusem. Teď už nás čekala pouze ona, pro některé jedince hrůzostrašná cesta autobusem zpátky domů. Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že na tento výlet do ciziny budeme ještě hodně dlouho vzpomínat.

Petra K. - paní z bufetu

VOJTA SLOVÁČEK

Moje první otázka zní: Jak se vám líbí naše škola?
Je krásná.

A na lidi říkáte co?

No, studenti jsou tady bezvadný. Najdou se sice výjimky, jako všude, ale nestěžuju si. Jsou slušný, jsou vstřícný a chodí si sem se mnou povídat, takže z toho mám radost.

Hodně lidí zajímá, jak tady ten bufet vznikl, jak jste se k tomu dostala?

Přes tu firmu, která tady má automaty a s panem ředitelem se domluvili, že by tady mohl být školní bufet. Že jste ho tady kdysi dávno měli. Že vám chybí.

Ano, měli jsme ho tady před necelým rokem, ale od té pamlskové vyhlášky, kdy prakticky bufet neměl z čeho vydělávat, tady byl jen automat. Co si o ní vlastně myslíte?

O té zdravé výživě? Že je to nesmysl. Jelikož každý děcko, když to bude chtít, tak si to koupí v jiným obchodě.

Viz tady Květa třeba.

Tak.

Byla byste třeba o omezení sortimentu?

Já si myslím, že ne, že každý si koupí prostě na co má chuť a co mu vyhovuje, já si myslím, že se takhle stravuje i doma, i rodiče to koupěj.

Když jsme u té vyhlášky chodí vám sem ti "nezletili"?
Nechodí, vůbec, ani to nezkouší.

Je to tady vždycky fofr, že?

Je, je to náročný to stihnout, ty přestávky, protože je máte hrozně krátký, vstávám ve čtyři, musíme dojet pro zboží, musíme ho objednat a všechno navozit. Pak tady dělám ty tousty, párky v rohlíku, žejo, bramboráky, takže práce je jako dost. Aby se na všechny dostalo, než zazvoní.

Chápu. A nějaké rozšíření sortimentu plánujete?

No určitě chci tady kávu, čaj, o to mě studenti hned ráno žádají. Určitě do budoucna bych to rozšířit chtěla, ale já vždycky diskutuju se studentama, co by chtěli, a podle nich se řídím. To co oni chtějí, to já objednám. Sama za sebe ne.

To je sympatický. A poslední otázka, jestli vám to tu vynáší?

No, jeden člověk by se uživil, jako OSVČ, ale pro víc lidí ne.

Tak dnes je to všechno, děkuju.

Taky děkuju.

„Mami, pojedu stopem.“

ANETA JAGSCHOVÁ ZA ASISTENCE ONŘEJE PETRÁKA A ŠTĚPÁNA KOLÁŘE

Jsi blázen? A to se nebojíš? Nechceš půjčit na autobus?

Jo, tak přesně tohle uslyšíte od většiny lidí, když řeknete, že chcete jet někam stopem. Možná i vy jste právě tím člověkem, který si tohle o stopařích říká a ono se vlastně není čemu divit. Společnost je plná předsudků a strachu a i lidé, kteří za mlada jezdili stopem vám nyní řeknou: „Nojo, ale to byla jiná doba!“ Ano, byla to jiná doba, ale proč nechat stopování zapomenuto v historii? Nevidím důvod.

Na světě není přeci více špatných lidí, než bylo dříve. A i kdyby ano, myslím, že je stále vyšší pravděpodobnost, že se s vámi vybourá autobus či jakékoliv auto, než že nastoupíte k nějakému násilníkovi, vrahovi nebo zloději. Nebudu ale říkat, že stop nemá svá rizika. Má jich spoustu, ale pokud jste ochotni je přijmout a překonat svou nejistotu či strach, na stopu můžete zažít nevídaná dobrodružství.

Můžete zažít pocit svobody a absolutní spontánnost. Můžete potkat úžasné lidské bytosti. Můžete během pár dní projet třeba celou Evropu. Můžete se naučit konverzovat ve všech možných

i nemožných jazycích. Můžete zjistit, že přespat se dá úplně všude (třeba za křovím u mekáče, před vstupem do hotelu, na stromě v hamaku, ...). Můžete zjistit, že cesta je cíl a že nemít permanentně plán a jistý každý krok může být opravdu krásný pocit a že na to, aby se vám otevřel svět stačí být i chudým studentem s trochou odhodlání.

Pokud přemýšlíte o tom, že se přidáte k současnému stopařskému comebacku třeba příští léto, víkend nebo zítra, přinášíme vám pár rad a postřehů, které jsme posbírali při našich stopařských zkušenostech:

Stopařovo desatero

1. Nepropadejte panice – pokud vás někdo nevezme půl hodiny, hodinu nebo i třeba tři – stává se to jen výjimečně. Udržte si trpělivost a pozitivní naladění a někdo vás časem nabere.

2. Dobrý spot je základ – místo, kde jste dobře vidět, kde mohou auta v klidu zastavit, kde nejezdí moc rychle a kde jich jezdí dost (Neplatí ale pravidlo, že čím více aut kolem pojedete, tím rychleji vás vezmou – Například v horách, kde jede jedno auto za půl hodiny vás většinou právě to jedno auto nabere.) Pokud se chcete vydat po dálnici, tak stopujte na nájezdech před cedulí s označením dálnice (V ČR je stopování na dálnicích zakázané a stejně by vám přímo na ní nikdo nezastavil.) či na benzínkách (Na benzínkách je dobré, že se v nouzi můžete řídit přímo chodit ptát, zda nejdou vaším směrem a ještě než k nim nastoupíte s nimi prohodit pár slov a zjistit, co jsou zač.)

3. Snažte se vypadat legálně a sympaticky.

4. Úsměv, palec nahoru a navazovat oční kontakt s řidičem (takže žádná kapuce, kšilt do obličeje nebo černé sluneční brýle) – a když to doplníte o ceduli s místem, kam se chcete dostat, jistě neuděláte chybu a často vám to v ulovení řidičů pomůže. Někdy je ale opak pravdou a i bez lezení do kontejnerů pro kartony to jde.

5. Pokud si chcete psát cedule, kupte si elektrikařskou pásku a nápisy vždy jen skládejte a přelepujte. Ušetří vám to lihovky a hledání nových kartonů.

6. Stopujte nejlépe s co nejmenší bagáží a v počtu maximálně dvou lidí. Dá se stopovat i ve větším počtu, ale je to o dost obtížnější. Říká se, že největší šanci na stopnutí řidiče má voják v uniformě, poté holka a pak sestupně dvě holky, holka a kluk,

jeden kluk, dva kluci, tři kluci, ...

7. Nedělejte si starosti s tím, kde budete spát. Pokud máte s sebou stan nebo alespoň hamak. Můžete se vyspat skoro kdekoliv.

8. Hlavně si netvořte podrobný plán! Když máte cílovou destinaci třeba 700km daleko, s velkou pravděpodobností se tam za nějakou dobu dostanete. Ale plánovat si, že dnes pojedete přesně 150 km tam a tam a přespíte tam a tam a zítra do oběda budete tam a tam, je blbost. Pravděpodobně vám to nevyjde a pak budete akorát zklamaní. Spontánnost stopování a to, že se můžete dostat na krásná místa, o kterých byste jinak ani nevěděli, je na tom ta nádhera.

9. Vždy je lepší na ceduli napsat blízké místo, které je třeba 100km daleko vaším směrem. Většinou vám zastaví víc lidí, než kdybyste tam měli přímo místo vzdálené třeba 300km.

10. Důležité je mít čas. Nevyrázet na stop po Evropě s vědomím, že za 3 dny máte práci/sestřinu svatbu /schůzku/zkoušku, na kterou musíte dorazit. Termín návratu by vás akorát stresoval.

11. Na stopování je nejkrásnější to, že nemůžete nic předvídat, a tak vám možná ani to naše desatero nemůže zajistit úspěch. Možná záleží hlavně na štěstí, jací lidé kolem vás zrovna projedou a tak nezbyvá nic jiného, než si stoupnout na kraj nejbližší silnice, zvednout palec a nechat se překvapit.

Ben Bouzid, the „City Boy“

HELČA KONVALINOVÁ A PÁJA SMÉKALOVÁ

Hi Ben, we will ask you a few questions for an interview to our school magazine. Ready? So, where are you actually from?

Well, I keep teasing my students to guess, but they mostly don't come with an answer. So, I was born in Tunis. I lived there for 19 years of my life. Then I moved to England, where I was teaching French in Liverpool in two high schools.

So why did you leave UK? Why did you come to Czech Republic?

You want me to go back, or what? :-)

No! Just, why EXACTLY the Czech Republic? UK is so much better, isn't it?

In London, I met my wife, who is Czech, so she is the reason why I am here. But I enjoy every moment I stay here. I have been here for 12 years and I really like it here.

And what is the best part of the Czech Republic?

Well, I am a „city boy“...I lived in Tunis, in the capital city of Tunis, you know. I also lived in Paris for a couple of years, studying at La Sorbonne University, I lived in London and Liverpool for over 10 years. So that's why I like Prague!

Now, on the other hand, what is truly your name? Is it Mohammed or Ben?

Both. I am using Ben, it's easier these days.

And your parents are religiously established?

Not at all. I don't know how informed you are but Tunis is a very moderate and tolerant country and people are generally more relaxed about religion. In Tunis, you can find a mosque, a church and a synagoge on one street, so it's one of the most tolerant Arab or Moslem countries.

And your religion?

I'm supposed to be Muslim, but I don't practise. 90% of people in Tunisia are supposed to be Moslem, but most of

them aren't strict followers. For example, it is forbidden to drink alcohol in Islam, but in Tunis, almost in every other street you find bars serving alcohol. They are free to choose to drink or not.

Are YOU keeping on Muslim traditions?

Not really. I drink alcohol occasionally, on the other hand I don't eat pork, so...

When we are talking about alcohol, do you like Czech beer?

Yes, it's really good. I like it!

So will you go with our students for a beer?

Not really. I have been teaching for a long time but I have never gone out with my students for a beer. But what I do is I keep promising to them but I never actually do it.

You have to try it! Our students are really likeable and friendly!

Yes, I believe so! I really like this place. I like the way students behave and I also like the teachers. They are really nice and they try to speak English, which is very nice.

And now we would like to ask you about your Czech. What is your speaking level?

I'm not good at all because we are speaking English at home with my children and my wife, so I haven't had many opportunities to speak. I speak 6 languages already but in Czech, I can understand but I can say only a few phrases (no swear-words of course). When I try to speak Czech in public, people start speaking English to me because they find out „Yeah, you are trying to speak Czech. Let's go back to English“. So I don't practise at all.

What languages do you speak?

Well, my native language, Tunisian, is like a mixture of Arabic, Burbur, Turkish, Italian, French and Spanish put together so the vocabulary is a mixture, but the main part is taken from Arabic. It's not a written language though, it's just

spoken. People in Tunisia are communicating in it. When you start going to school, you have to learn Arabic and French – so two languages at the same time. So I speak Tunisian, Arabic, French, Italian, Spanish, English of course and yeah, a little bit of Czech.

„Já můžu něco říct, tak já nevím! Tak zeptejte, jestli chcete zeptat něco v češtině...“

But rather not. Don't embarrass me, please. :-)

Ok :-), so...do you like Czech food?

Yeah. The food business is a big thing for me, because I cook my own food. I cook for myself and for my family...

So you are the big cook? The chef at home?

YES! You can say that. I love cooking food from anywhere around the world, even Czech kitchen.

And which Czech speciality is your favourite?

My favourite Czech food? People often mention svíčková. They say it's the best thing. Yeah, it is nice. I like the svíčková my wife cooks because her sauce is the best. So I like every Czech food but it's really heavy and greasy....and also salty! Why is every meal here so salty?

Really....and lots of Czechs don't have enough salt...

Yeah. It's a habit! I think it's because the chefs and managers in pubs want people to drink more so they make the

food really salty.

And what about Christmas? Do you celebrate it? And do you eat fried carp with potato salad?

Yes, I celebrate it and I really like the atmosphere here. It's so different from the UK. And the carp? Yes, I have to eat it on Christmas because dědeček loves it and he's keeping on these traditions. We're traditionally spending Christmas holidays with him. He always buys 2 large carps and store them in a big tub in his garden. Then I help him with the skinning of the carp and then we fry it, of course. But it's not my favourite fish. I love fish, I go usually once a week to Makro to buy fresh fish...I really like salmon. It's one of my favourite food!

Ok. Stop speaking about food. I have only a few questions and it's about our school. Are you satisfied here?

Of course! I have been nearly a month here and I really like it. Everything here is clean and tidy. The atmosphere is also nice, as I said. And our canteen...it looks really good. But it's complicated to satisfy me with food. I love food and I know a lot about it so sometimes I cancel lunch here because I don't fancy it or it doesn't sound good to me. I am really spoiled. But it's nice and clean and the staff are really friendly and likeable so I am pleased.

And are you OK with this internet system? Do you mind everything is through the internet?

It is the way it is these days so I understand. I am really happy here. Everything is close, handy and compact, the people are awesome and relaxed. I am so glad I can be here!

Smrt krásných mravenců

PAVLÍNA SMÉKALOVÁ

O prázdninách každý zažívá své malé (nebo obrovsky obrovitánské) dobrodružství a pak si dřepne s kamarády-spolužáky první den školy a vypíchne všechny ty úžasné zážitky (a ty špatné věci podle toho, jak moc se přibližují k 10 ve stupnici 1–10). Čím já se můžu pochlubit a užít si svou chvilku slávy? „Hej, to MY jsme letos byli v Chorvatsku!“ Zase. Češi jak poleno.

Kolikrát jsme tam už byli, ptám se – cifry se nedočkám. Odpovědí je – prostě „móckrát“. Tak jsem tedy byla donucena svými milovanými rodiči psát o jadranských dobrodružstvích, o parkovištích přečpaných auty značek HR a CZ a o komfortu „holiday villages“ (přestavených komunistických bytovek) s nádherným, nicméně po pár dnech otravným, hlučným a monotónním výhledem na moře.

Kdybych se zeptala jakéhokoli Čecha, co říká dovolené v Chorvatsku, nadšeným úsměvem by mě asi neobdařil. Ale i tak, když sebou

sekneme na pláž, jsou v dosahu pěti metrů nejméně další dvě rodiny, od kterých se ozývá: „Honzo, nafoukni tu matraci, jo?“ „Hele kams dala ty opalovávky? Adélo, nehraj zas na tom mobilu a pojď mi je pomoci najít!“ A to i na písčité pláži. I na oblázkové pláži. I na pláži, která se pláží vůbec nedá nazývat, protože je to jen kamenný útes s pár betonovými cákanci. Ve stínu i na slunci. Ve frontě na záchody. Všude. A tak se nám Chorvati přizpůsobili. Jdu si pro zmrzlinu a prodavač se mě česky ptá, která to bude. Na obalu je složení napsáno v první řadě v češtině. Jako doma.

Cestování po Istrijském poloostrově je tenhle rok úplně stejné jako všechny ty předešlé dovolené. Úvodní zastávka v Mekáči se neobejde bez bratrova nadšeného smíchu, když objeví na velkém menu nápis „pića“ (pítí). Návštěva téhle země je češtinářskou třešinkou na dortu. Vajíčko se třeba řekne „jaja“. Cyklistická stezka je označena krásným nápisem „Bicykli-

sticka“ (výslovnost: bicyklistička, nebo bicyklistyčka?) A místní platidlo bratra taky uchvátilo, jak jen jedenáctiletého kluka uchvátit může – odmítá jej číst „kuna“, ale / domyslete si sami/.

Na angličtinu jsem zdaleka zapomněla. K čemu by vám ve skoro-Česku byla? Každý den se neobejdu bez místní speciality – mastného listového těsta naplněného sýrem – bureku. A šup mezi naše kamarády opálit si své sněhobílé kytý. Po pár hodinách na jednom z typů pláží pádíme přes Lidl domů namazat si spálené zadky Panthenolem.

To vše by se dalo s trochou skepse přežít bez úhony, přece jen, ani u nás si takhle dobře nepopovídáte s prodavačkou v Kauflandu, jenže jedna komplikace se i tak vyskytla. Na pokoji nebyla Wi-Fi. Jediné dvě lokace, kde se dala ta našim očím svatá nálepka „free Wi-Fi“ najít, bylo okolí bazénu, nebo recepce. Takže jsme jako spořádaná rodinka chodili na hromadné výpravy nazvané „Závislácká čtvrthodinka“,

obsadili jsme schůdky nedaleko bazénu, protože za lehátko se platí, a každý se snažil co nejrychleji vyscrollovat všechny novinky (někdo pracovní e-mail, někdo Instagram Leoše Mareše a někdo zprávy na Messengeru). Takový pochod jsme spokojeně označili za „procházku“ a pro dnešek už toho chození bylo dost!

Dalším problémem byla zvířátka. V moři – medúzy.

Doma – mravenci.

Venku – komáři.

S medúzami jsme se moc nekamradili. Plavat v moři plném lidí (povětšinou Čechů) je jedna věc, ale plavat v moři plném medúz, to je věc jiná. Najednou se naše zoufale zelená matračka těšila oblíbě. Mravenci, ti si hrdinně budovali mravenčí dálnici skrz náš pokoj. Já jim fandila a uzavřela s nimi dohodu – já vždy dálnici překročím a oni z ní nebudou vybočovat. Bylo to v jejich zájmu, protože

každého uprchlíka čekala krutá smrt – bratr se zmocnil gelu proti štípancům a okolo každého udělal kruh, ze kterého nebylo cesty ven (ale odolali kluci moji, dokonce jsme si jich pár přivezli i do Čech, takoví skladní domácí mazlíčci). Ale komáři, to byl problém. Ti se s námi kamarádili až přespříliš. Gelu pomalu ubývalo, ani příkrývka ve třiceti stupních je nezastavila, a že bylo zhasnuto a každá škvíra utěsněná? Žádný problém.

K poslednímu dni už jsem byla prakticky přestěhovaná na schůdky u bazénu, seznámena se zdejší faunou a dočítajíc poslední stránky knih jsem se těšila domů. Naše zoufale zelená matračka taktéž. Svíčková, babiččin štrůdl, vůbec ne smradlavé pražské MHD a betonové sídliště. Najednou se ten náš malíčkový svět zdá mnohem milejší a vábnější. A od toho přeci to výletování, ty rodinné dovolené, jsou!

Zvol si svůj říjen

HONZA PETRÁČEK

Se začátkem října přichází spousta rozhodnutí. Mezi ně patří určitě i volby. Když se podívám na každé další volby, jen se blížíme naší světlé a nadějně východní minulosti.

Někteří si možná říkají, že politika jsou jen kecy a kecy. Kecy to jsou, ale jsou to kecy, které se týkají nás všech, i nás studentů. Například povinná maturita z matematiky nebo pamlsková vyhláška (kvůli které jsme museli rok vydržet bez bufetu!). Ani studentské volby nejsou na školách příliš populární (letošních studentských voleb se na 281 školách zúčastnilo 51 % studentů). Spoustu potenciálních prvovoličů k volbám nakonec nejde.

Mluví se o politice na školách málo? Z mého pohledu určitě, seminář politologie v maturitním ročníku rozhodně není hodně. Studenti by měli vědět, co se v politickém světě děje. Tak se nabízí otázka, zda by neměl být předmět zaměřený právě na aktuální politické dění, jak v naší zemi, tak i ve světě. Hlavně v dnešní situaci, kdy je internet plný klamných medií a s tím spojenými fake news. Myslím si, že by se na "politickou gramotnost" našla hodina místo některých přírodních věd (na můj vkus jich je příliš mnoho).

Tak prosím, jestli můžete, tak volte s rozumem, ale hlavně volte!

Díky!

Zelený zip pro Spořilov

MARTY JANÁKOVÁ

Spořilováci a všichni, co se někdy v poslední době ocitli u Alberta pod školou, si asi všimli, že se tam objevily jakési tabule. A jestli jste jako já, pravděpodobně jste byli moc líní na to, abyste došli až k tabulím a přečetli si všechny ty dlouhé texty. Já se ale nakonec odhodlala, pořádně to zkoukla, abych mohla informovat vás neinformované.

Již nějakou dobou byla silnice rozdělující Starý a „nový“ Spořilov problémem lidí, kteří bydlí kolem. Stěžovali si na hluk a smog způsobovaný převážně kamiony, ale i zbylými vozidly, které ve velkých počtech projíždějí právě Spořilovem. Někdy minulý rok se konal i protest, kde zhruba 80 lidí vyšlo na dálnici a zablokovalo tak provoz kamionům. Protest ale neměl moc velký ohlas, takže se nespokojení občané museli vrátit domů s nepořízenou. Někdy ten čas potom mě na cestě ze školy zastavil pán s dotazníkem o budoucím řešení právě tohoto problému. Vzhledem k tomu, že se mě to také docela týká, ráda jsem si vyslechla, co má říct. Dozvěděla jsem se, že tahle část Spořilova je jednou z oblastí nejvíc zasažených hlukem a smogem z aut ve Středočeském kraji a že se chystá projekt Zelený zip, který by měl situaci vyřešit.

A co tedy vlastně je ten Zelený zip? Zelený zip by měl být tunel zastřešující již zmiňovanou silnici, který by měl propojit oddělené části Spořilova, výrazně snížit hluk a smog v okolí a vytvořit nový společenský prostor pro všechny bydlící kolem. Velká rekonstrukce se bude týkat hlavně povrchu a tím hodně zasáhne i do provozu MHD a chodníků pro pěší, proto se připravuje tichá tramvaj, která by se třemi zastávkami projížděla přes Spořilov až na Jižní Město. Pro pěší by se přidaly nové pod-

chody a ty staré by se opravily nebo úplně přesunuly na výhodnější lokaci. Všude kolem se bude rozprostírat zelená louka se spoustou květin a stromů. Pro sportovní nadšence se postaví in-line okruh, různé druhy hřišť, dětských hřišťátek a venkovní posilovna. Myslí se samozřejmě i na ty, kteří se budou chtít zrelaxovat, pobavit, nebo se jen sejít s přáteli, a tak se plánuje stavba dřevěného amfiteátru na konání různých kulturních akcí, prostor pro běhání a cvičení psů, prostředky na grilování, fontánky s lehátky a brouzdaliště. Pro kavárenské povaleče jako já se chystá velká kavárna se zelenou ekologickou střechou a vysokou rozhlednou s výhledem na Prahu na jejím vrcholu.

Tohle a spousta dalších věcí by se v příštích letech mohly objevit na Spořilově, nyní ale ještě probíhá posouzení dopadu na životní prostředí, protože celá přestavba bude pravděpodobně velmi náročná. Pokud všechno dobře dopadne a získají se potřebná povolení, stavba by měla začít v roce 2020/21 a trvat by měla 3 až 4 roky. To je sice dlouhá doba, ale myslím, že je to skvělý nápad a určitě to stojí za to. Jestli vás zajímá víc, dojděte se podívat dolů k Albertu, kde najdete vše vypsané dopodrobna i s mapami a grafickými rekonstrukcemi budoucího Spořilova. Ekologii zdar!

Jižní Korea

aneb cesta tam a zase zpátky

NELA ROŠTOKOVÁ

Bylo 10. července a s rodiči jsme vyrazili naproti velkému dobrodružství. Sbalené batohy, připravené pasy, nervozita. Nikdo z nás pořádně nevěděl, jak bude Korea vypadat, natož co nás tam bude čekat. Po jedenácti hodinách strávených v letadle, jsme vystoupili v Koreji, té Jižní. Byli jsme sedm časových pásem od domova. V zemi, kde nesnáší cizince, nepíšou latinkou, takže šance přečíst si nějakou ceduli se neblížila nule, ale opravdu nulová byla, no a k tomu všemu nikdo neumí anglicky. Tyto informace jsme si ale plně uvědomili až cestou.

První den se mamce podařilo ztratit mobil i s rezervací a adresou na další ubytování. Po 3 hodinách v Soulu jsem si ověřila, že angličtinu opravdu Korejci neznají. Byla jsem tedy nucena se adaptovat a začít mluvit korejsky. Svírající průvodce (tu knihu) v ruce a v očích odvalu, vyrazila jsem se ptát. Asi třetí muž se se mnou začal „bavit“. Vzal mi průvodce z rukou a začal si listovat ve slovníčku frází a ukazovat na jednotlivé, které mohly poukazovat na naši situaci. Výsledkem bylo opakování vět: „kde je hotel“ (to mohlo být zavádějící, neboť moc hotelů zde není) a „pomoc“ z podkapitoly záchrana života (to už tak zavádějící nebylo, protože rodiče vypadali dosti zuboženě). Nevím, jestli si vůbec všimli, že mě ten cizí pán chytl za ruku a táhl pryč. Asi o pět minut později mě opravdu dovedl k místu našeho rezervovaného pokoje. Neuvěřitelné. Udělali jsme si fotku, zatleskali a vyzvedli rodiče.

Pak jsme se tedy odebrali do místa přespání. K našemu zděšení zde neměli postele, ale jen takové deky na zemi. To nám nezabránilo je obsadit a na několik hodin se oddat spánku. První dny jsme strávili v Soulu. Je to město čítající stejný počet obyvatel jako celá naše republika. Nikdo o vás ale nezavádí ani pohledem. Je to spíše západní metropole než obyčejné asijské město. Po pár dnech už jsme vzali roha a vydali se dál. Protože jsme si nebyli schopni přečíst ani jednu informační tabuli s názvy měst, tak jsme se vydali prvním jedoucím autobusem. Pokud možno na západ, k moři. Opravdu jsme jeli po

západním pobřeží a dojeli jsme do nějakého městečka, sehnali jsme si ubytování a prošli se. V místní kantýně jsme se snažili dorozumět přes google překladač. Až tady jsem opravdu zjistila, že je k ničemu.

Další den nás čekalo to samé, prvním jedoucím autobusem někam, pokud možno na jih. Mise splněna a posunuli jsme se o nějaké městečko vedle. Zde jsme si našli nádherné ubytování a skvělou majitelku. K snídani jsme si mohli udělat vajíčka. Když jsme se jí zeptali, kolik jich můžeme sníst, odpověděla v korejštině, takže jsme logicky nic nepobrali. Ráno bylo v lednici o plato navíc. Večer jsme seděli venku a hráli karty. Pak přišla tahle skvělá paní se svým přítelem. I přes jazykovou bariéru jsme si povídali. Ruce, nohy, základní fráze z angličtiny. Bylo krásně, na obloze tisíce hvězd a my jsme seděli o půl zeměkoule pryč od domova a povídali si s cizími lidmi. Po dlouhé době jsem si zas připomněla, proč je tak krásné cestovat. Tyhle večery, ty za to opravdu stojí! Ve dvě ráno jsme to zabalili a šli spát. Usínala jsem s úsměvem na rtech a těšila se na vajíčka k snídani.

Dalším místem přespání byl buddhistický chrám v horách. Podařilo se nám ho najít a dorazit i v potřebném čase. Měli jsme domluvený program s mnichy, kteří zde žijí. K mé smůle, ale nejedl maso. K jídlu tedy byla rýže s něčím ne zcela vábným a meloun. Byla jsem tak 24 hodin čistě na melounové stravě. Program začínal střelbou z luku, na koncentraci myslí. Poté jsme s učili meditovat a měli jsme i lekci místního bojového umění. Po melounové večeři následovaly zpěvy a v deset hodin se šlo spát.

Budík jsme měli nastavený na 3.40. ráno. Ve čtyři hodiny totiž mnichové již normálně začínají den. Pro mě opravdu nepochopitelná věc a asi hlavní důvod, proč se nestát mnichem. Mám pocit, že dvacet minutovou cestu do nejvýše položené budovy jsem prospala. Hodinu jsme poslouchali mnichy, jak zpívají. Byl to opravdu silný zážitek.

V pět ráno následovala meditace při východu slunce. Bylo to okouzlující, kolem nás létali ptáci a slunce se líně škrábalo na obzor. Všichni jsme začínali den společně. Souznění. Odpoledne jsme ještě byli s mnichy a bavili se s nimi při pití čaje. Spíš než zážitkem bych tenhle výlet nazvala zkušeností.

Cestou zpátky z chrámu jsme si vyzvedli batohy u naší milé hostitelky a vyrazili jsme zase dál. Dostali jsme tip od jejího přítele na malé městečko na jihu. Počkali jsme si již na ten správný spoj, nikoli na ten první. Po dvou hodinách jsme dorazili do Tong-yong. Podařilo se mi zjistit, co je horší při cestování než řvoucí dítě na sedadle za vámi. Dvě řvoucí děti na sedadlech za vámi a pán se sušenou chobotnicí vedle! To byl smrad, panečku! Nevím, jestli Korejci přišli o čichové buňky, ale tohle bylo opravdu moc. Do Tong-yong jsme dorazili pozdě k večeru, našli si ubytování a šli na kutě. Opět jsme neměli postel. Na to, jak se leží na zemi, jsem si už celkem zvykla, ale jak špatně se z ní vstává, na to si nezvyknu asi nikdy.

Dalšího dne jsme si už chtěli od cestování odpočinout a lehnout si k moři. V tom nám ale zabránila mlha. Po dvou hodinách čekání na loď, které nejezdily právě z důvodu mlhy na moři, jsme se konečně nalodili. Jezdilo se, ale pouze na jeden ostrov. Lepší jeden nežli žádný, a tak jsme vyrazili. Vystoupili jsme z lodi a naproti stál nějaký autobus, tak proč nenasednout. Za dvacet minut jízdy okolo ostrova nás řidič vyhodil. Vystoupili jsme uprostřed ničeho.

Autobus se obrátil a odjel. Řidič z nás po celou dobu jízdy skoro nespustil oči. To bylo trochu strašidelné. Na ostrově chcipl pes. Nedivila bych se, kdyby to v tomhle případě nefungovalo nejen jako obrazné pojmenování situace, ale i jako fakt. Na ostrově totiž nebylo co jíst, nebo respektive kde se najíst, a tak by pes (i my při představě delšího pobytu zde) mohl lehce umřít. Třeba právě na hlad. Nejen jídlo, ale ani ubytování zde nebylo. Majitelka naší malé budky, která se nacházela u ní na zahradě, si toho byla dobře vědoma a naučtovala nám děsnou pátku. Cesta zpátky (ani nikam jinam) ale nebyla.

Za účelem nalezení potravy jsme vyrazili na ne zrovna blízký ostrov. Ten byl s tím naším propojen mostem. O naší návštěvě se asi rozkríklo,

protože když jsme našli jedinou otevřenou samošku na ostrově, začali na nás rvát „Čeko! Čeko!“ (Českou republiku nikdo nezná, když se řekne Československo, občas se někdo chytí, ale tady nejvíc funguje Česko, respektive teda Čeko). Koupili jsme si pití a jídlo a vydali se zpět. Na mostě u nás zastavilo jediné auto, které jsme zde, krom autobusu, viděli. Pán hořečnatě mával rukama, ať nastoupíme. Neměli jsme co ztratit, a tak jsme nasedli na korbu jeho auta. To, že nás rodiče učí, ať si neseďme k cizím lidem do aut, jsme zdárně porušili a k tomu v cizí zemi. Nikdo netušil, kde zrovna jsme, šance na naši záchranu při případném zabítí by byly skoro nulové. Nicméně jsme okusili nezávislost a svobodu a nasedli. Vítr ve vlasech a úsměv na rtech, uvnitř pocit dobrodružství. Bylo skoro k nevíře, když pán zastavil auto u zahrady naší paní domáčí.

Na ostrově se o nás opravdu už vědělo, moc turistů zde nemají. Počet obyvatel obou ostrovů nemohl přesáhnout desítku, včetně nás tří. Večer jsme seděli u moře, které bylo tak ledové, že jsme se stejně nekoupali. Před spaním jsme se dívali na místní televizi. Bavili jsme se dabováním jejich šílených pořadů asi hodinu. Dalšího dne ráno jsme ostrov opustili za doprovodu všudypřítomné mlhy. Počkali jsme na loď a dostali jsme se zpět do Tong-yong. Tam jsme přesedli a vydali se do takového jejich Brna, jen to jejich Brno má víc tras metra než naše Praha. Asi tak třikrát. O počtu obyvatel se ani zmiňovat nebudu...

Do Pusanu jsme dojeli navečer. Přečetli jsme si o místních plážích a mamka trvala na tom, že se musí vykoupat. Už 4 dny jsme neslychali nic moc jiného. Na pláž jsme dojeli metrem. Unavení z cesty jsme sundali batohy a vyrazili vyzkoušet teplotu vody. Jen co mamka strčila nohu do vody, vyběhla za ní místní policie a řvala něco ve smyslu, že moře je otrávené?! Mamka byla zoufalá. Seděli jsme u moře, ale ani napodruhé jsme se nemohli vykoupat. Tím skončil i druhý pokus o okušení místní vody. Ale nebyl poslední. Další pokusy pak budou popsány v dalším čísle. Mamku chuť se koupat stále nepřešla, zažili jsme tak díky ní další dobrodružství, pocity bezmoci a chuť být doma, o tom ale zas příště. Zatím nám tedy náhody přály a věci se děly víceméně v náš prospěch. Lidem zde jsme ukradení, ale užíváme si rodinné pohody, zatím...

Překonat sám sebe

ADÉLA BÍLKOVÁ

Abych pravdu řekla, nečekala jsem, že bych mohla samu sebe tak zklamat. Znáte ten pocit, když se ně něco chystáte a máte v sobě to odhodlání, ale neklepete se z přísunu adrenalinu. Je to velice zvláštní pocit. Abych se dostala k jádru pudla, domluvila jsem se s kamarády, že si zaskáču bungee jumping na Zvíkově. Kamarádův táta na to vlastní firmu, která tam je každý víkend, když je sezóna a já už o tom delší dobu přemýšlela. A tak jsem se přistěhovala do auta k Belindě a Aniče a jely jsme kluky navštívit. Bylo krásně, a tak není divu, že tam bylo spoustu lidí. Stejně jsme měly skákat až po zavíračce. Anička chytla hype a s křikem se vrhla dolů z mostu.

Ano. Další jsem byla já. Nebo, tak to aspoň mělo být. Byla jsem v klidu, chtěla jsem to udělat a nebylo nic, co by mi bránilo. A tak jsem za pomoci kluků přelezla zábradlí. Samozřejmě s jištěním. Bezpečnost je jedna z věcí, které tato firma zvládá. Stejně, jak jsem tam tak stála, zmocnily se mě obavy. Ale ne takové ty, kdy se klepeš jako ratlík. Byl to chladný výraz, který mě stále držel na tom zpropadeném mostě. „Jen zavřeš oči a skočíš po hlavě dolů. Jsi přeci jištěná přes nohy a máš sedák.“ Nic to není. Ale hlavně se nekoukej dolů. Stejně mě moje tělo nechtělo poslechnout. Bylo to jako ta spánková paralýza, která mě poslední dobou čím dál častěji pronásleduje. Mozek je vzhůru, ale tělo nikoliv. Možná bych byla radši i za tu paralýzu, než za tohle. Protože já se hýbat

mohla, ale najednou tam ten čas nebyl. Lidi většinou skáčou na odpočet, protože by jinak neskočili. Tak se tvrdí, že kdo tam stojí déle než 10 minut, tak už neskočí. Něco na tom pravdy bude. Celé odpoledne jsem pozorovala lidi, jak bez ostychu skáčou a byla jsem rozhodnuta, že také překonám sama sebe. Nestalo se tak. Co hůř, stála jsem tam 23 minut, někde napůl cesty mezi rozhodnutím a obavami z toho, co by se mi mohlo a nemuselo stát. Vždyť to mě přeci nemohlo trápit ne? Byla jsem zmatená a co víc, nebála jsem se. Měla jsem se bát.

A pak už jsem byla jen zklamaná. Nepřekonala jsem to. Měla jsem se překonat. Dokázat sama sobě, že na to mám. Neměla jsem na to. A tak jsem přelezla zábradlí. A všichni ti, co mě sledovali z mostu, protože hodně lidí tam zastavuje, aby se podívali na skokany, zase začali odcházet a nasraně odjíždět. Měli na to vůbec právo? Očekávat, že skočím. Bála jsem se toho skoku po hlavě nebo spíš jich, protože měli očekávání, které jsem anarchisticky nesplnila? Srát na to.

Nebudu se tajit tím, že jsem byla smutná. Byla jsem smutná, jak ten nejsmutnější bernardýn pod sluncem, ale opravdu se nedalo nic dělat. Otevřela jsem si lahev bílého vína a vypila asi polovinu. Možná bylo štěstí, že jsme zůstávali přes noc. Dostala jsem totiž šanci na druhý den.

Druhý den se zase ocitáme na mostě. Nyní z něj mám, a z té vody pod ním, větší respekt než předchozí den. Už ji vidím jinak. Člověku se potom, určitým způsobem, ten pohled změní. Nevím přesně, čím to bylo, ale bylo to dost prapodivné. Celá hlava, jako by mi chtěla odletět z krku a vznášet se někde daleko. Hlavně od té vody.

Byl to swing jump, který jsem dostala možnost vyzkoušet. U toho se člověk musí také odrazit. Ale na rozdíl od bungee, tady vás nahoru nevytáhnou. Tady musíte slaňovat až dolů do řeky a doplavit ke břehu. Možná byl také trochu problém v tom, že mi holky oznámily, že na Zvíkově spíme až někde na půl cesty mezi Prahou a Zvíkovským podhradím, a tak jsem vlastnila jen svoje vojenské boty, černé tričko, červenou flanelku a maskáčový kraťasy. A to bylo všechno. Jo, a taky vítr v peněžence. Proto se skákání bungee zdálo jako lepší varianta než namočení se.

Co už, měla jsem ještě deku z IKEI, a ta by mě zachránit mohla. Ne, neumím slaňovat a na provaze bych se leda tak

zvládla oběsit, ne se na něm zhoupnout na mostě, který má 45 metrů. Dalších 25 metrů je hloubka vody. Jenže to jsem nevěděla.

To, že někoho na vrátku vytáhnou nahoru, se děje jen ve speciálních případech. Kdyby se jim totiž vrátek rozbil, ten člověk na pevném laně, na kterém se skáče swing neboli houpačka, by se volným pádem zabil. Během toho vytažení. A bungee? Snad víte, jak vypadá lano na bungee, že jo? Pokud ne, je to několik set gumových vláken. Víc nevím. Před skokem jsem absolvovala rychlý kurz slaňování a odjišťování lana. A u houpačky jsem si už začala uvědomovat, že bych měla skočit. Místo 23 minut jsem skok zvládla za 2 minuty, což už je jistý pokrok.

Nero mě pustil a já se odrazila. Byla jsem překvapena, když jsem letěla volným pádem a nemohla ze sebe vydat ani hlásku, protože to vám stav beztlíže vezme. Ale pak se rozeřvete. Chlapi většinou neřvou a všechno drží v sobě, ale ženský to nezvládají a nejspíš si i předávají nějaké creepy frekvence typu „Ne, rozhodně neskákej.“ Z volného pádu, jakmile

chytíte rychlost, přejdete do nějaké rychlosti 90 km v hodině. A vyšvihne vás to k druhému pilíři, kde se rozječíte nanovo, protože tam ten volný pád na chvíli i je.

Překonala jsem sama sebe. I když ne tak, jak bych chtěla. Zaseklo se mi jištění v osmičce, když jsem se dohoupala. Hodně lidí tvrdí, že houpačka je i lepší. A ačkoliv nemám co srovnávat, protože jsem bungee neskočila, Belinda říkala, že tam jsou mořský příšery, když jsem se jí na ně zeptala. Samozřejmě jsem si dělala srandu, ale pak jsem se dozvěděla, že hloubka v tom místě je 25 metrů, takže by se tam možná nějaká lochnesska vměstnala.

Pokud se někdy rozhodnete skočit si bungee nebo jen houpačku, zabruste na stránky www.bungee.cz, kde jsou všechny informace. Vydávají se i poukazy, pokud někomu tento adrenalinový zážitek chcete darovat. Měli byste skočit, protože se peníze nevracejí. A za malý peníz vám natočí video nebo i nafotí fotky, abyste měli nějakou památku. Rozhodně to ale stojí za to. Je to totiž o překonání sebe sama.

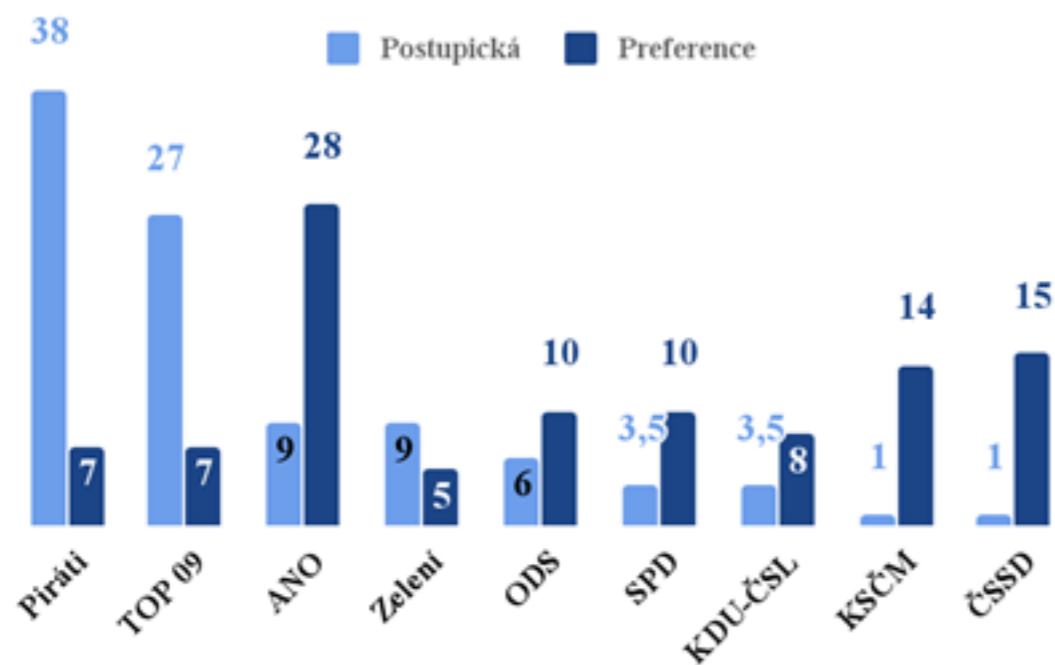
Studentské volby

VOJTA SLOVÁČEK

Ve středu 4. října proběhly na naší škole studentské volby. Smysl těchto voleb, který mnoha lidem nebyl jasný, je probudit v mladé generaci vůli chodit k volbám. Volební účast české mladé generace je totiž v rámci Evropy mimořádně malá, ještě menší, než prezidentova sebeúcta. A tak v roce 2010 vznikl projekt Studentské volby s cílem to změnit. Díky tomu, že nás to donutí se o volby alespoň krapet zajímat, a podle mě i proto, jak krásně ukazují, že i pár hlasů může rozhodnout, se to daří poměrně dobře plnit. Kdo by vládl na Postupické? Tady jsou výsledky: Až na převahu Pirátů a poměrně mizivou podporu Okamury tady velké překvapení nenajdeme. V celostátním srovnání studentských voleb se lišíme prakticky jen dvojnásobnou podporou Pirátů. Postupická má u mě malé bezvýznamné plus. Do

Koho (ne)volit

Hnutí ANO, v čele s jedním dobrým a jedním špatným hercem, se pyšní svým mottem “Bude líp.” A ono bude. Pro Babiše. Podnikatel a někdejší ministr financí už dávno nekšeftuje jen s moukou, za ty roky na sebe stihl nabalit kromě poloviny zemědělské půdy a českého potravinářského průmyslu také polovinu českých médií, téměř polovinu voličů a vůbec už stát z půlky řídí jako firmu. Svým voličům dokázal, že umí makat. Jeho firmy jsou úspěšné, prosperující a přispívají k rekordní ekonomice státu, kterou se Babiš tak často pyšní. Jenže, není to ten samý stát, který okrádá na daních, ve kterém likviduje konkurenci a jehož ekonomika by velmi pravděpodobně rostla i bez něj? A i když jsme mu ochotni věřit, proč má i přesto

jaké míry jsme je volili z recese a do jaké míry jsme volili Babiše jen díky #sorryjako, se však už nedozvíme. Nicméně, před námi jsou stále volby opravdové a ti z vás, kteří už volební právo mají, mohou vytáhnout zaprášené formální oblečení a důležitý výraz a jít se podílet na budoucnosti země. Jenže mnoho z vás tak neudělá, z důvodu, který může v Česku za tak nízkou účast, že nemá v EU obdoby. Není prý koho volit. A tak jsem připravil malý přehled.

neustálé tendence lhát, obviňovat a mlžit? Veškerá legrace navíc končí, jakmile se snaží ovlivnit policii, antimonopolní i finanční úřad. A o jeho manipulování médií by se daly vydávat další noviny.

To vše ale šéfovi ANOfertu nevaří. Dál se směle usmívá na billboardech vedle sloganů, které jsou tak stupidní, až jsou geniální a veškerou kritiku jednoduše popírá tolikrát za sebou, až mu nakonec uvěříme, že je nevinná oběť. Opakovaná lež se stává pravdou. Chcete dát ještě větší moc lháři, jenom proto, že umí

byznys a negivuje shit?

/Výše uvedená slova samozřejmě nemusíte brát vážně, jedná se zcela evidentně o kampaň proti politikově osobě/

SPD, hnutí založeno na populismu a šíření strachu. Tomio Okamura odmítá přijímání ekonomických migrantů a chce vyhnat i těch pět, co tady žije, kromě jeho samotného. Odmítá tolerovat náboženské menšiny, přestože svobodu má v názvu strany. Odmítá diktát EU a zastává patriotismus, i když se vlastně nenarodil v Česku. Odmítá parazity, peníze by dával jen slušným lidem, i když v den uctění památky romského holocaustu velmi slušně prohlásí, že koncentrační tábor v Letech byl obyčejný pracovní tábor pro příživníky. Odmítá vlastně jakýkoliv smysl pro sebeúctu a zdravý rozum.

Bizár jménem Pitomio byl skvělá zábava do té doby, než získal nadpětiprocentní podporu. Já osobně s Okamurou souhlasím jen ve věci přímého referenda a jako první bych byl pro referendum o jeho vyhoštění.

/Mimochodem, víte proč byl Okamura odejit z Úsvitu a založil SPD? Platil sám sobě za PR a okrádal tak svoji stranu. O Milion měsíčně./

TOP09, v čele s neustále spícím knížetem a neustále mluvícím Kalouskem, doplněnými o Feriho, který zase neustále sbírá selfička s teenagery po celé republice, nedávno vydali knížku “Tahle země není pro starý”, což je asi pravda, protože hlasovali pro zvýšení platů poslanců o skoro 2000 Kč, ale pro zvýšení důchodů o 3 stovky hlasovali záporně. Ale jinak pro toho, kdo zkousne Kalouska, je to dobrá strana.

Piráti ve sněmovně ještě nebyli a tak se, jestli dodržují své sliby a program, dozvíme až po volbách. Zatím se ale strana tváří sympaticky a podporuje samé dobré věci. Nezbyvá, než doufat, že s komunisty, Babišem ani Okamurou, jak slíbili, do vlády nepůjdou a že vystoupení z NATO, pro které by hlasovala čtvrtina členů, si neprosadí.

KSČM se nějakým způsobem pořád daří udržovat si tvář politické strany, přestože je plná lidí, kteří stále popírají jakékoliv průšvihy komunismu, jako politické vraždy, ekonomický úpadek a absolutní nesvobodu, věří, že se všichni měli líp a vůbec reprezentuje tu část společnosti, která se zasekla někde v osmdesátých letech.

Je to taková ta plíseň v rohu, které se ne a ne zbavit.

Realisté jsou třetíčkou letošních voleb. Jedna věc je mít v programu vystoupení z EU, obnovu branné povinnosti a volné zbrojní právo. Věc druhá je pojmenovat se s takovým programem Realisté.

Fun fact: Zakladatel strany prosazující suverenitu Česka Robejšek ve skutečnosti bydlí v Německu.

ČSSD, strana budoucnosti, plná sympatických milých lidí jako je Chovanec, Zaorálek, Dolínek nebo Marksová. Zvednou všem platy, “zkvalitní” školství, postaví okruh a hyperloop, slíbí prostě vše. A ve sněmovně pak místo toho potichu podpoří KSČM a Babiše. Komunisti light spoléhají na to, že nějaká ta korupční aféra se v tak velké straně prostě ztratí.

KDU-ČSL pro vás možná mohou být zajímaví, když jste křesťané. Jinak vyznat se v jejich neustále se měnících stanoviscích, postojích a prioritách je oříšek. Jediné vodítko snad je, že podporují rodinu a jsou zodpovědní. (Co si pod tím představíte?) Prostě strana, ve které umřel pes.

Pardon, chcipl.

Zelení se starají o životní prostředí, poukazují na podstatné sociální problémy a strana je to velmi angažovaná. Někdy až moc. Ať už se to týká rovnosti pohlaví, menšin nebo přehnaného postoje vůči migraci.

Závěr

Navzdory divadlu, které se nad našimi hlavami a za naše peníze denně odehrává, věřím, že velká část Čechů se nenechala zmanipulovat populismem (zneužívání aktuálních společenských problémů a strachu ve svůj prospěch) a zachová si až do voleb klidnou hlavu. Důležité je, aby k nim šla a volila podle sebe, klidně stranu, které se zrovna moc nedaří odolávat výsměchu ostatních, protože politika nikdy není podle našich představ a i menší zlo je lepší než malé zlo. Tím, že toto odmítáme, si prostě volíme to větší. Už jsme si takovým přístupem nechali zvolit Zemana a strany, které spoléhají na starší voliče, kteří k volbám chodí rádi a mají na to spoustu času. Tak si ten čas udělejte taky, ať potom čtyři roky nemáte výčitky, až na tu politiku budete nadávat.

“Že studentské volby vyhráli Piráti, mě vůbec nepřekvapuje. Já si taky jako malej nehrál na sociálního demokrata, nebo lidovce...” (z twitteru)

Pronásledování

aneb co chybí na českých televizních obrazovkách

ADAM VILÍMEK

Velká Británie je rodištěm mnoha slavných televizních soutěží. Mezi známé formáty, které se vysílaly i u nás, patří Chcete být milionářem?, Nejslabší, máte padáka!, Míň je víc, Taxík nebo také Talent či StarDance. Zejména první zmíněná hra měla zdaleka největší celosvětový úspěch a například v Německu se bez přestávky a stále se stejným moderátorem vysílá od svých začátků v roce 1999.

Německá televize ovšem začala vysílat pod názvem Gefragt-Gejagt další soutěž, jejíž formát vznikl za lamanšským kanálem. Tento pozoruhodný pořad The Chase se poprvé vysílal na britské stanici ITV v červnu roku 2010 a dostal se i do Ameriky, Ruska nebo Austrálie. Od letoška se vytváří i v Izraeli.

V čem je The Chase zajímavý? Čtyři soutěžící, na rozdíl od většiny ostatních vědomostních soutěží, nehrají proti sobě, ale proti společnému nepříteli, kterým je „chaser“, neboli pronásledovatel (v německé verzi se mu říká lovec) – vědomostmi nabitá osoba, která pro tuto roli byla speciálně vybrána. Před ním se hráči nejprve pokoušejí jeden po druhém utéct s peněžní sumou, jejíž velikost si dotyčný sám vybere – vyšší částka ovšem znamená vyšší riziko, neboť má soutěžící na začátku menší náskok před obávaným „chaserem“. Ten se snaží hráče dohnat, ze hry ho vyřadit a tím mu i sebrat vidinu jakékoli výhry.

Vše samozřejmě probíhá formou otázek, kdy oba dva dostávají stejné zadání. Ten, kdo správně odpoví, postupuje o pole vpřed. Pokud tedy soutěžící odpoví špatně a pronásledující

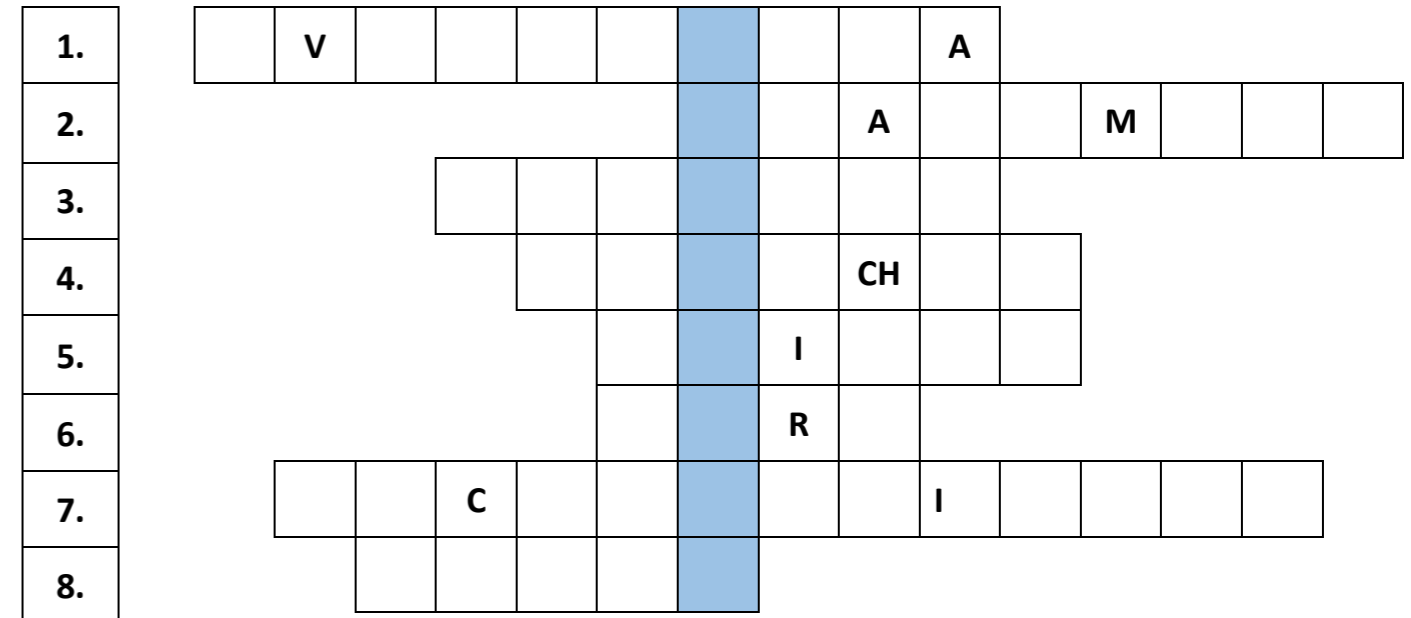
lovec správně, náskok se rázem sníží. Při lapení hráč okamžitě opouští soutěž a již se neúčastní závěrečného kola, kdy před „chaserem“ utíkají všichni zbylí soutěžící, kteří musí spolupracovat jako tým a vytvořit rychlým sledem správných odpovědí co největší náskok, který se pak lovec pokusí pokořit. Pokud hráče dožene, přicházejí o všechno. Pokud ne, výsledná částka se mezi ně rozdělí rovným dílem, i když k ní každý přispěl jinou měrou.

Nyní, kdy u nás probíhá tvorba zhruba jen dvou vědomostních soutěží (Kde domov můj? a nesmrtelný AZ-kvíz), by z mého pohledu bylo oživení v podobě The Chase rozhodně přínosné. Jestli se ale některá z našich televizních stanic někdy rozhodne tento soutěžní formát u nás spustit, není zatím jasné. Námětem vysílat tuto soutěž se však zhruba v těchto dnech zabývají zaměstnanci programové skladby České televize. Doufám tedy, že ani možné komplikace, které by spuštění takového pořadu mohly provázet, neodradí Českou televizi v tvorbě této výjimečné hry.

Postupická křížovka

MAREK MOLNÁR

1. Kulturní a umělecké hnutí první poloviny 20. století. Jedná se o poslední fázi moderního umění, které je poslední fází novodobého umění. Slovo je francouzského původu.
2. Postava z románu Chrám Matky Boží v Paříži.
3. Japonský rytíř, či pseudonym rapového interpreta.
4. Stav společnosti, kdy všechny autority padly a nastal stav absolutního bezvládní.
5. Úhel svírající určitý směr se severním a jižním směrem. Slouží k určování polohy.
6. Základní dokument judaismu.
7. Politický směr a ideologie vycházející z přesvědčení o výjimečnosti a zpravidla i nadřazenosti vlastního národa.
8. Křestní jméno paní zástupkyně. Její aprobace je matematika a fyzika.

Tajenka:

ON THE ROAD

Silnice, dálnice, cesta
Bude to jedna ze sta.
Kterou se vydáme dál?
Povídej, co by sis přál?

Jen vítr ve vlasech
a klid v duši.
Volnost a svoboda
-ty lidem sluší.

Odfřčet si z reality.
Vzít problémům čáru.
Stále se jen usmívat.
Vyhýbat se sváru.

Nasadit si batoh
-odložit nůši strachu.
Vzít někoho za ruku.
Zanechat oblak prachu.

- Aneta Jagschová

PŘEROD

Krásný je svět
a přece tak smutný
smutný a zhýralý
jak stará děvka
všechno je špatně
a nic se mi nezdá
kdo se však nevzdá,
dá tomu chaosu smysl

- Aneta Jagschová

SLINA NA CHODNÍKU

Poklesla hlava,
ztěžkly víčka,
ruce dopadly
na má líčka.

Hlasy se ztenčily,
podzim je vzal,
vítr vše odnesl
všechno odvál.

A slina dopadla
na betonovou zem,
kouřem vše načichlo,
asi je to sen.

Někdo rozsvěcí,
ničí v hlavě šum,
jsem pořád nad věcí,
mé delirium.

- Pája Smékalová

UŽ NIKDY VÍC

Když teď stojím nad propastí
a říkám si „Ano? Ne?“
Mezitím ta nemoc zrádná
Raduje se v hlavě mé.

K čemu žít ten hořký život
bez smyslu a radosti?
Po smrti už přece nejsou
žádné trable, starosti.

Radši zpřerážené hnáty
než duševní trápení.
Radši hříšné hodování
než hladovění.

Hladím svoji bledou kůži
ledovými kostmi.
Tohle není moje tělo!
...do breku je dost mi.

Cítím se, jako bych byla
v kleci, z které nelze ven.
Prosím! Ať je to jen můra!
Ať je tohle jen zlý sen!

Chci se jenom zas mít ráda,
žít šťastně a prostě.
Ale dívce, co tu vidím
říkám, halo, kdo jste?

Sundejte mi masku zrádnou
i ty černé brýle!
Chci zas vidět dívku krásnou,
žít zas šťastné chvíle.

... Díky bohu, že už je to
pouhopouhá vzpomínka.
Jako mezi velkým pytle
datlí jedna rozinka.

Byla to však dlouhá cesta,
byl to běh na dlouhou trať!
Už ji nechci nikdy potkat.
Ztrať se, zrůdo, ztrať se, ztrať!

Ty hrůzné a zlé zážitky,
deprese a strach a stres
pamatuji si tak živě,
jakoby to bylo dnes.

Kéž by to jen byla můra,
Kéž by to byl vskutku sen!
Bez toho bych si teď ale
Necenila každý den.

Díky, Bože, za to, jak teď
svobodnou mám mysl,
teď už chci žít na sto procent!
Věřte, život má svůj smysl!

- Helča Konvalinová

KULTURA

ANNA STEHLÍKOVÁ

Podzim. Listí všude, tepla ubude. Škola už jede a mě z toho jebe. Šály kolem krku, čaje v hrnku. Letní kina v čoudu, koncerty v plném proudu. Něco víc než tuhle supr rýmovačku, vám nabídnu v následujícím kulturním přehledu.

FILM

Naprostí cizinci

- kdykoliv, kdy bude venku pršet a bude na nule -

Parta dlouholetých kamarádů ve věku, kdy může nastat krize středního věku, se sejde u večere. Tři páry a jeden single boy. Večer by mohl probíhat v uvolněné konverzaci o nezvladatelných dětech a příšerných šéfech. Ale hned na začátku vznikne nápad. Všichni dají své mobily na stůl a jakákoliv esemeska, telefonát musí být sdílen s ostatními. Co všechno tohle může způsobit? Zjistíte právě teď v kinech.

Jde o italský film. A kdo zná Italy, ví, jak jsou neuvěřitelně temperamentní a otevření (někdy až moc). V tomto snímku je to vidět. Jakmile bouchne jedna nevěra, ukáže se hned na to další průser. A stejně tak bouchne i něčí partner, padne sarkastická poznámka. Výborně film „pluje“ a nestačíte se ani nadechnout k dalšímu záchvatu smíchu.

PŘEDNÁŠKY

Symposion GJK 2017

- 17. – 18. listopad -

Přednášky, koncerty, promítání, divadlo, workshopy a to vše pořádají studenti Gymnázia Jana Keplera. Není to skvělý? Program je v procesu, ale jako každý rok to bude stát za to. A jak líp strávit 17. listopadu než dopo skočit na přednášku a večer na demonstraci?

Letošní téma: TĚLO. Oficiální text akce:

Tělo, neboli korpus, jako základ či schránka ukrývající a držící obsah pohromadě. Tělo jako věc nám nejbližší a jediná vlastní. Senzualita a animozita jako základní kámen naší existence. Tělo celistvé, mající hlavu a patu.

MÍSTO

Café Kolíbka
Reznická (u Karlova náměstí)

- když nechcete jít „hipstrit“ do Neunstadtu a Čítárna je plná -

Zajděte sem, Kolíbka je pořád v centru, ale stejně když sejdete těch pár schodů do suterénu tohle café – baru máte pocit, že jste v nejklidnějším místě Prahy.

Ceny přiměřené, polívka vřdycky, koláče upečené. Odpoledne se vám může stát, že budete v kavárně jediný host. Tak hodně je Kolíbka zastrčená.

Jako bonus tomu budu možná právě já, kdo vám udělá kafe nebo natočí pivo.

MUZIKA – britský výběr naživo i do sluchátek

KONCERT

The Kooks + support: Lake Malawi

- 11. listopad -

Ooh La! The Kooks v Praze! Tihle mladí, charismatičtí, částečně kudrnatí muzikanti pocházející z Velké Británie zahrají své staré klasiky (doufejme) i novější songy v **Malé sportovní hale na Výstavišti**. Jde o chytlavý pop (říznutý rockem a něčím, tyhle indie rocko – popy se těžko popisují) s chytlavými texty. Všichni bychom byli rádi, kdyby se jednalo o klubový koncert, ale už jsou prostě moc profláklí. Tak bohužel hala, ale aspoň jsou ještě lístky – 990 Kč.

ZPĚVÁK

Na cesty za kopci a lesy

Je čas na správný podzimní depka – písničky. Zkuste anglického písničkáře Roo Panes, texty někdy dojmou (zvláště holky při osamělých cestě tramvají) a ještě je k tomu pohledný.

You made me run like I never run,
Try like I never tried,
Fight like I've never fought,
Made me want it.
You made me run like I've never run,
Try like I've never tried,
Fight like I've never fought,
Made me want it.
- Little Giant

VÝSTAVY

Pokoje VI.
- 10. – 19. listopad -

Mladé umění! - českých vysokých uměleckých škol – FAMU, AVU, UP-RUM a víc a víc, to vše v Kampusu Hybernská. (Budou i afterparty.) Cena symbolická: 70 – 100 korun českých.

Veřejný prostor CZ / Krajiny města
Galerie Jaroslava Fragnera (Betlémská kaple)

- 1. – 24. listopad -

Výstava představí 60 nejzajímavějších realizací ve veřejném prostoru v České republice – parky, náměstí, místa ke sportu. Aneb jak se Češi snaží zlepšit města pro pořádný život lidí a né jako hm, tady jdu večer z práce a je to pěkně hnusný, ale hlavně, že už budu brzo doma.

- článek neobsahuje placenou propagaci -

Básníkova zpověď

MARTY JANÁKOVÁ

Následující text není mojí tvorbou, nýbrž mého kamaráda z jiné školy, ale tak mě to oslovilo a pobavilo, že jsem to sem prostě nemohla nedát. (Ach, ten dvojitý zápor!) Samozřejmě vše je psáno s nadsázkou, tak žádný hejty :-).

Koukněte na mě a klaňte se - jsem totiž básník.

Jsem vegan, piju fair trade kávu, nosím přírodní bio bavlnu a na svém Macu píšu knihu v literární kavárně.

Čtu Shakespeara a myslím, že mi celý svět nerozumí.

Svůj žal zapíjím bezlepkovým řemeslným pivem a zachumlávám se do své flanelové košile, která je mi velká.

Do sluchátek Marshall mi hraje Beethoven a navečer se vracím domů k mamince, kde vlastně stále bydlím.

Och, jak těžký je život básníka na volné noze!

M. B.

Popkulturní přehled

aneb u čeho stojí za to odložit učebnici a co vám naopak jen sežere čas

MARKÉTA MATĚJOVÁ

INHUMANS

Některé Marvelovské počiny v poslední době nebyly zrovna úspěšné. Inhumans se k nim asi snaží také zařadit. Otřesné kostýmy, podivné hudební kulisy a trapné grafické efekty zadržuje pouze Iwan Rheon svým hereckým výkonem. Navíc královská rodina, které bychom měli fandit, je nesympatická a místy až otravná.

THE BLACKWOOD FILES

Pro milovníky hororů a videoher natočila skupina co-splayerů NyxRising Industries webový seriál inspirovaný hrou Until Dawn. Jedná se pravděpodobně o chuťovku, kterou nejvíce ocení ti, kteří hru hráli a chtějí se k tomuto husí kůži nahánějícímu dílu vrátit. Zatím vyšlo osm dílů, všechny je možné shlédnout na youtube.

KESHA - RAINBOW

Zatímco všichni mluví o novém albu Taylor Swift, někteří poslouchají Keshu. Takhle zpěvačka se po delší pauze opět vrátila a přinesla si s sebou zcela novou éru. Rainbow je plné textů o vnitřní síle, vstávání z popela, odpuštění a dokonce feminismu.

THE GOOD DOCTOR

Před pár lety Jižní Korea natočila seriál o doktorovi s autismem. Ameriku tenhle koncept zaujal a tak se rozhodla natočit svůj vlastní remake. Výsledkem je oddechový a neskutečně milý seriál s dobrými herci. Podle ohlasů fanoušků s autismem se navíc Freddie Highmore role doktora Shauna Murphyho zhostil velice dobře a přesně. Můžeme si tedy tento seriál vychutnat s vědomím, že je zde i kvalitní reprezentace autismu.

Němci v domě

Výměnný pobyt s německými studenty z malého městečka poblíž Dortmundu

ANET JAGSCHOVÁ

Tuto zajímavou příležitost nabízí naše škola už pár let. Moje myšlenky při zvažování účasti byly následující: „Seznámím se s novými místy a bytostmi, zkusím poskládat větu v němčině a když nepůjde, alespoň procvičím angličtinu. Navíc je to v podstatě zadarmo, tak proč nejet?“ Nakonec jsem se letos účastníkem stala, a tak bych vám chtěla poskytnout lehký průlet mými dojmy z této výměny.

- 6/2017 Praha -

1. Der Erste Tag – Nejistota. Nervozita. co si s ní budu povídat? Umí dobře anglicky? Bude jí chutnat večeře? Je milá a má obstojnou angličtinu, ale je nějak moc namalovaná a upravená. To si bude říkat, že vypadám jako vandrák. A jak utáhneme ten velký kufr? Fuu, vzhůru do autobusu. „How was the journey? Are you tired? I was so nervous from your arrival...“

2. Der zweite Tag – Projekty jsme začali. Škola se jim líbí. Prohlídka Prahy v němčině pro nás silně nepřínosná, ale Němce to snad baví. „It was boring.“ Aha, tak ne. Ještě že je večer PP.

3. Der dritte Tag – Výlet do Kutné hory na jedničku. Jen pár modřin na hlavě z prohlídky starých dolů.

4. Der vierte Tag – Je tu volná neděle – samostatný program v rodinách. Jedem na bungee! Piknik, profi rozhovor do projektového videa – tři, dva, jedna, JUMP! A holky měly pokoukanou. Prý si přijedou skočit, až budou starší a pustí je rodiče.

5. Der fünfte Tag – Dnes se už opravdu potřebuji vyspat. Celý den mi padají víčka. „Do you want to go somewhere tonight?“ „Are you tired as much as I am?“ – „I'm not tired at all. Let's go somewhere!“ Ok, jdeme do Crossu.

6. Der sechste Tag – Už mi chybí soukromí a spánek, ale už ji беру jako kamarádku, ne jako kouli na noze. Ajaj, večerní společné loučení v Grébovce – kelímky máme.

7. Der siebte Tag – *big hug* „Bye! Safe journey!“ Uf, už mohu jednat jen sama za sebe. Mám soukromí. Už teď mi chybí.

- 9/2017 Sundern -

1. Der Erste tag – Je zvláštní zase se potkat – jako staří známí. Vidím ji ráda a jsem zvědavá.

2. Der zweite Tag – Starají se o mě jako v hotelu. A ten pokoj i s houpačím křeslem na čtení! Trocha překonávání ve výškách – jsem na sebe pyšná. Outdoorcentrum Sorpersee na jedničku s hvězdičkou.

3. Der dritte Tag – volná sobota - „I don't really like shopping, Nina“ „Let's go shopping to Dortmund on Saturday.“ – „Oh, okay...“ Večer- Pouť. Tak takovéhle party u nás na Matějské nenajdem.

4. Der vierte Tag – volná neděle – piknik, večeře s rodiči – Já opravdu dokážu vést rozhovor o politice v němčině?

5. Der fünfte Tag – Je zajímavé vidět, jak probíhá výuka v jiném státě. Ta zdejší příroda a ten klid, ach. Výdech, nádech – čistá mysl.

6. Der sechste Tag – Kolín nad Rýnem je nádherné město a nepotkali jsme Primark – juchů. Závěrečná společná večeře – Asi budeme muset rozepnout knoflíček u kalhot, aby se do nás vešel další talíř.

7. Der siebte Tag – „This is definitely not the last time we see each other! Bye and see you in July at Schutzenfest (Vesnická slavnost spočívající v alespoň promili alkoholu v krvi každého obyvatele obce a střelení dřevěných dravců)!“

Toť můj velmi stručný náčrt německého výměnného pobytu. Dojmů a pojmů, které jsme za tyhle dva týdny získali je kvantum a kdybych je tu měla všechny vypisovat, nevejde se do SINGLU nic jiného. Na závěr za sebe mohu jen říct – využij této příležitosti, pokud jsi němčinář! Zkušenost s výměnným pobytem mi rozhodně mnohem více dala, než vzala a jsem ráda, že jsem si vloni řekla „Proč to vlastně nezkusit?“

Skotskotrip

MATOUŠ KOTEK

Kdo je pro? Sedm rukou se naráz zvedlo. Tak to bychom měli. Příští prázdniny letíme do Skotska.

Pátek 21. července.

Před čtyřmi dny jsem se vrátil z tábora, vysypal obsah batohu do pračky a vyčerpan padnul do postele. Po 16 dnech spaní na tvrdé podlážce na táboře jsem si připadal jako v nebi. V posteli jsem za celý červenec spal asi třikrát. A víckrát už to ten měsíc nebude. Ale ten pocit mě ani nijak neděsí. Naopak. Jsem natěšený jako blecha na kožich a plný očekávání.

Moje první cesta letadlem byla skvělá. EasyJet není nijaký luxus, ale z Prahy do Edinburghu je to jen kousek. Asi dvě hodinky. Z letiště nám hned jel autobus do Glasgow, kde jsme nakoupili zásoby jídla a nějaké nezbytnosti, které jsme nemohli vzít do letadla. Poté jsme přešli vlakem do Ballochu, městečka na sever od Glasgow, které se nachází na nejjihnější konci Loch Lomond, největší zásobárny sladkovodní vody ve Skotsku. Kolem něho se nachází národní park Loch Lomond and The Trossachs National Park. A právě v něm jsme měli v plánu chodit následujících několik dní. Autobusem jsme se ještě přiblížili do vesnice Balmaha a odtamtud už jen po vlastních.

Náš plán, jestli se tomu tak dá říkat (část lidí byla proti, aby se cesta plánovala už doma v Čechách), byl prostý. Na to, dostat se nazpět do Edinburghu, máme deset dní s tím, že alespoň jeden den bychom si chtěli nechat na město.

Tak vyrážíme. .

Kráčeli jsme po West Highland Way, dálkové stezce, která pokračuje dál do Fort William a podél Loch Ness až na severní pobřeží do Inverness. Tak daleko jsme rozhodně neměli v plánu jít. Ale potkali jsme třeba mladého vysokoškolačka, který chtěl projít celé Skotsko od jihu až do nejsevernějšího výběžku. Podle našeho přízvuku a toho, jak jsme mluvili mezi sebou česky, si myslel, že jsme z Ruska. Prý chodil i 30 km denně! Takovému číslu jsme se my přiblížili až sečtením dvou dní.

Po pár užitečných radách a informacích (a vášnivě debatě, zda to nemáme otočit za dívčím oddílem, který mezitím prošel směrem odkud jsme přišli) jsme se rozhodli opustit stezku a vydat se do kopců. Chtěli jsme vidět to, proč jsme do Skotska jeli – holé, travnaté kopce, vítr ve vlasech a v dále ani živáčka. A naše očekávání byla vzápětí naplněna. Ostrý, studený vítr nám šlehal tvář a my pokračovali dál na východ. Doplňili jsme trochu železitou vodu z potůčků, jež jeden přes druhý bystře utíkaly trávou a začali se shánět po dalším místě k přespaní. Řekl bych, že najít suchou zemi ve Skotsku je nadlidský úkol. Ať šel člověk kamkoliv, všude byla zem nasáklá jako houba. A když už se člověk někde nepotápěl, měl zase pod podlážkou celé pohoří Alp i s Grand Canyonem. Za celou dobu jsme nespali na rovném povrchu. I proto se člověk moc dobře nevyspal. Ale postupně jsme si zvykli a únava nás postupně udolala natolik, že jsme to ani nevnímali.

Jestli se někdo chystáte do Skotska a ještě jste neslyšeli o těch malých sviních “midges”, neboli Pakomárec skotský, tak vězte,

že je to asi to nejhorší stvoření, na jaké ve Skotsku narazíte. Miliardy těchto miniaturních mušek se na vás vrhnou a sežerou zaživa! Byli jsme sice připraveni v podobě moskytiér a anti-midges repelentů (které nám dozajista zachránily život), ale ne všude se mohl člověk chránit. Tady se teprve naučí vykonávat potřebu rychle. Žádné vysedávání. Jídlo jsme si brali s sebou do stanu, jinak si nešlo dát ani jedno sousto. Nejvíce se slétají ráno a večer, ale přes den, zvláště když je slunečný nebo deštivý, vás naštěstí nechávají na pokoji. To si potom začnete deště i vážit.

Když už jsem narazil na počasí... Celkem tři dny z jedenácti nepršelo a ty samé tři se dokonce ukázalo i Sluníčko! Podle místních (když jsme o několik dní později přicházeli do Edinburghu a lehce poprchávalo, v parcích hráli lidé fotbal, kriket, opalovali se, povalovali se na dekách a vesele grilovali v nádherném letním idylce) jsme měli asi to nejlepší počasí,

jaké mohlo být. Překvapilo nás, že předpověď, na kterou jsme koukali ještě doma před odjezdem, se do puntíku vyplnila. Ale upřímně, asi to není tak těžké, předpovídat, že ve Skotsku bude zataženo, pršet a jednou týdně bude vidět paprsek sluníčka na pět minut.

Ale zpátky k naší cestě. Třetí den se právě k večeru udělalo pěkně.

Sešli jsme zase trochu do údolí a prošli kolem pár jezer. V uskupení asi pěti domků jménem Stronachlachar, které mělo být údajně vesnicí, jsme poslali dopisy a poté pokračovali podél Loch Katrine. Navigovali jsme se podle Mapy.cz z mobilů, protože v informačních centrech jsme prostě nenašli jedinou pořádnou mapu. Podle Seznamu jsme měli jít po cestě proti proudu říčky a opět trochu vystoupat. Cesta to sice byla, ale rozestavená a s přísným zákazem vstupu. Naštěstí byla neděle, a tak na staveništi nebyla ani noha. Až na našich 14. Pár hodin jsme šlapali a potom cesta prostě skončila. Jako když utne. Ještě tam byl krásný, nově udělaný můstek přes řeku a dva metry za ním už byla jen tráva a dál nic. Co teď?

Prostě jdeme dál. Rozhodli jsme se podívat na západ slunce, a tak jsme vylezli do strmých kopců nad říčkou. Nahoře jsme našli trochu rovnější místo (a také to nejsušší za celých jedenáct

dní) a rozbili tábor.

Vyčerpaní po celodenním pochodu jsme stáli na hřebeni proti zapadajícímu rudému kotouči. Všude kolem zelené kopce a pod námi z dálky šumící řeka, za námi jezero a daleké údolí. Ještě dlouho do večera jsme byli vzhůru a kochali se tou záplavou zlatavých paprsků. Slunce totiž zapadalo o více jak dvě hodiny později, jak jsme byli výš na severu. Nádhera.

Ale mnohem větší euforii jsem pocítil ráno, když jsem vstal. Vylezl jsem ze stanu a nemohl věřit vlastním očím. V noci se od východu zvedl vítr a odvál všechny mraky pryč. Já tam stál a koukal na úplně modrou oblohu. Ani mráček. Foukal sice vítr, ale mně nebyla zima, protože do zad nádherně hrálo slunce. Ten den jsme se rozhodli odpočinout si od batohů, nechali je ve stanech a šli okruh po okolních vrcholech. Celý den svítilo sluníčko, dokonce jsme byli večer i opálení.

Přesně takhle jsem si to představoval. Krajina jako ve Statečném

srdci. Na každém kroku jezírka a studené potůčky s křišťálovou vodou. Rozhledy do dálky a z nejvyšších vrcholů v našem dosahu bylo vidět i cípeček dlouhého Firth of Clyde – moře, od kterého občas vítr přinesl i slaný vzduch.

Už hodnou chvíli jsme neměli příležitost se vykoupat, a tak jsme se po cestě stavili i v jezeře na vrcholku jednoho z

hřebenů. Voda byla skvělá. Ledová, ale osvěžující a po dnech strávených na cestě bylo příjemné spláchnout pot a špínu. S dalším nezapomenutelným západem slunce jsme šli spát. Příští den se ještě drželo jakž takž polojasné počasí (div divů, ve Skotsku může být hezky i skoro tři dny v kuse!?) a slezli jsme dalším údolím k jezeru, kde jsme zůstali na noc. Cestou jsme procházeli farmou a poklábosili s místní stařenkou. Její manžel se nás z ničeho nic zeptal: „Are you duke of Edinburgh?“ Vůbec jsme nechápali – my přece nejsme žádný kníže! (Potom jsme zjistili, že Duke of Edinburgh je nějaký program na britských školách, který má podporovat studenty v aktivitách a zájmech tím, že plní různé výzvy. Jedna z nich je i mimo jiné strávit den v přírodě) Původně jsme jen prosili o vodu z kohoutku, ale babička, zděšená vidinou našich poloprázdných žaludků, přinesla i něco na zub – čerstvé domácí pečivo (konečně ne

Slovo závěrem

Tak a naše říjnové číslo je u konce, doufám, že jste si letošní první S!ngl užili a už se těšíte na další vydání. Za vedení S!nglu bych chtěla moc a moc poděkovat všem, kteří se jakkoli zasloužili o vytvoření tohoto čísla. Zejména za sebe chci moc poděkovat Páje Smékalové, která se stala novou oporou v grafickém - teď už můžu říkat- týmu a díky ní máte čísla v ruce (téměř) včas.

Užívejte krásy podzimu a jak zvolával jeden nejmenovaný, možná lehce podnapilý člověk na poslední postupické párty - „Ať žije S!ngl!“

Kačka Pravdová
grafika

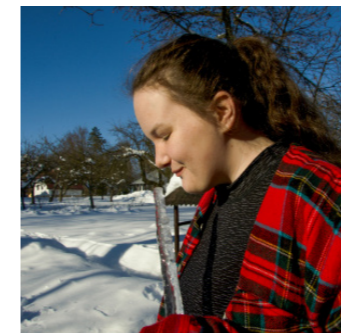
Pája Smékalová

Kačka Pravdová

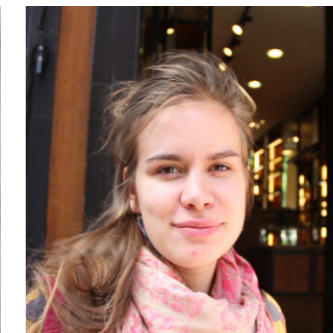
Anet Jagschová

Adél Bílková
-externista

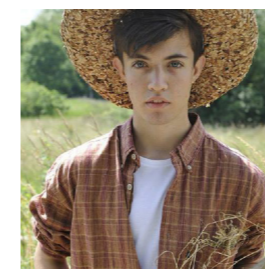
Ema Kalivodová

Anča Stehlíková
-externista

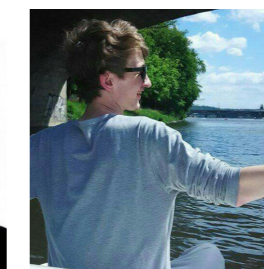
Honza Petráček

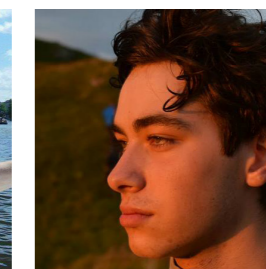
Marek Molnár

Markéta Matějová

Vojta Slováček

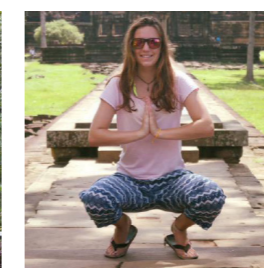
Matouš Kotek

Adam Vilímek

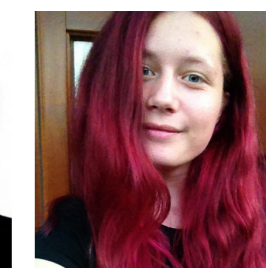
Kačka Sypěnová

Nela Rožtaková

ECW

Marty Janáková

Helča Konvalinová